

ge bortforklaringer fra regeringsbænkene. Vi har nu foran os fire dagsordener. Og det er jo lidt symptomatisk, at oppositionen faktisk har kunnet enes hele vejen rundt med et så stort mindretal, at det ved et uheld godt kunne risikere at blive et flertal, om, hvad det er for en melding, vi ønsker at sende ud til boligejerne, nemlig den melding, at nu skal der altså ikke drives mere hetz mod dem, og hvis vi, forhåbentlig snart, får en ny regering, så kan man altså forholde sig til indholdet af den dagsorden, hvorimod regeringen og dens støttepartier har måttet sprede sig på tre forskellige dagsordener for at give udtryk for, hvad det var for nogle budskaber, de havde til ejerboligfolket. Det er jo lidt morsomt. Og det fortæller, synes jeg, også noget om, hvad det er, man kan vente sig.

Så er det blevet sagt heroppefra fra regeringens side og dens repræsentanter og af SF og Enhedslisten, at det er fuldstændig uansvarligt: 6 mia. kr. i skattelettelser; altså hvad er meningen, hvordan skal man tro på det?

Jeg erindrer for ganske kort tid siden en avisartikel, hvor den danske befolkning kunne læse, at man skulle betale flere milliarder kroner, for at DSB kunne komme seks minutter hurtigere til Århus. Hvis man spørger den danske befolkning, om man hellere vil have trygge boligrammer, som man kan betale, end man vil seks minutter tidligere til Århus, så skal man være fyldt med helbeton, hvis man ikke kender svaret på forhånd.

Jeg kan også erindre, hvor mange milliarder man har brugt til at bygge broer, tunneler osv., og hvor der ikke har været nogen smalle steder. Partierne på regeringsbænkene og deres forligspartier er jo nærmest faldet over hinanden for at smide milliarderne i grams. Og så er man altså ved at hidse sig helt op under loftet, fordi oppositionen her tillader sig at komme med forslag, som det første år vil koste 1½ mia. kr., og så tvivl om, hvorvidt vi nu også er i stand til at finde 1½ mia. kr. Det synes jeg taler for sig selv.

Jeg er helt overbevist om, at den danske befolkning sagtens kan både regne og lægge sammen. Og den historiske hukommelse er heller ikke så kort, som mange politikere håber.

Jeg kan ikke lade være med at stå her i dag og mindes en situation, som fandt sted i november måned 1973: Da havde en socialdemokratisk regering sammen med det såkaldte røde kabinet også drejet skatteskruen mod boligejerne så hårdt, at nu kunne den ikke bære mere. Det var så hårdt, at det oven i købet medførte, at et medlem af den socialdemokratiske folketings-

gruppe kom for sent til afstemningen og løb tør for benzin et sted mellem Gladsaxe og Christiansborg.

Det, den daværende statsminister Anker Jørgensen kunne konstatere, da han dagen efter måtte udskrive folketingsvalg til afholdelse den 4. december 1973, var, at mere end halvdelen af Folketingets medlemmer blev udskiftet. Det var den straf, den danske befolkning gav de partier, som havde vovet at gå det skridt, som var ét skridt for langt i forhold til det, den kunne tåle.

Det er det, man er på vej til igen, og jeg håber, at de partier, der gør det, der vover forsøget til december, får samme straf.

Peter Brixtofte (V):

Efter Venstres opfattelse er det det offentlige forbrug, der er for stort. Det er på omkring 600 mia. kr., og det er dér, vi skal have en nedskæring. Vi har fremlagt forslag om besparelser på 27 mia. kr. i forbindelse med finansloven. Det er mere end rigeligt til finansiering af det, vi taler om i dag. Det er så efter et par timer heller ikke blevet benægtet, for så var det bare den forkerte finansiering og de forkerte forslag, vi havde, og det er jo en helt anden diskussion.

Det, som er sagen omkring kommunerne, er, at kommunerne har mistet et stort antal milliarder i forbindelse med skattereformen, fordi man indførte en bruttoskat, som frarøver dem et skattegrundlag. Og eftersom de har mistet det store antal milliarder, har de problemer med at finansiere det serviceniveau, som regeringen i øvrigt går i spidsen for at love befolkningen med pladsgaranti og ordentlige forhold for de gamle osv.

Derudover har regeringen i januar måned som en straffeafgift hentet 5 mia. kr. i kommunekasserne, ved at man i januar måned to gange skulle indbetale A-skat for sine medarbejdere helt i strid med de hidtidige regler. Dermed har den kunnet pynte på statsregnskabet med samme beløb.

Vi har så anvist, hvordan man kan spare på det offentlige forbrug i stedet for at straffe dem, som bor i egen bolig.

Der bliver spurgt, om CD nu kan stole på, at vi andre vil være med til at gennemføre den her dagsorden, når vi får flertal. Dér er svaret naturligvis ja.

Det er lidt utroligt, at partier som Socialdemokratiet og De Radikale henviser til 1980'erne, hvor de partier aldrig nogen sinde havde flertal tilsammen. Vi har aldrig haft det flertal, som vi nu får efter valget, af de partier, der i dag står